

Sygn. akt VII Pa 72/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2019 r.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

Przewodniczący SSO Monika Roslan – Karasińska (spr.)

Sędziowie SO Renata Gąsior

SO Dorota Michalska

Protokolant st.sekr.sądowy Mariusz Żelazek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 listopada 2019 r. w Warszawie

sprawy z powództwa E. K., E. Z.

przeciwko (...) (...) Bazie Logistyczna w W.

o nagrodę jubileuszową

na skutek apelacji wniesionej przez powódki

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
z dnia 14 marca 2019 r., sygn. VI P 222/18

1. zmienia zaskarżony wyrok w zakresie pkt 3 w ten sposób, że zasądza od pozwanego (...) (...) Bazy Logistycznej w W. na rzecz powódki E. Z. kwotę 11.462,80 zł (jedenaście tysięcy czterysta sześćdziesiąt dwa złote osiemdziesiąt groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 01 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty, tytułem nagrody jubileuszowej;
2. zmienia zaskarżony wyrok w zakresie pkt 4 w ten sposób, że zasądza od pozwanego (...) (...) Bazy Logistycznej w W. na rzecz powódki E. K. kwotę 5.430 zł (pięć tysięcy czterysta trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 5.400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. zmienia zaskarżony wyrok w zakresie pkt 5 w ten sposób, że zasądza od pozwanego (...) (...) Bazy Logistycznej w W. na rzecz powódki E. Z. kwotę 5.430 zł (pięć tysięcy czterysta trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 5.400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
4. zasądza od pozwanego (...) (...) Bazy Logistycznej w W. na rzecz powódek E. Z. i E. K. kwoty po 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

SSO Dorota Michalska SSO Monika Roslan – Karasińska SSO Renata Gąsior

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy
i (...) po ponownym rozpoznaniu sprawy z powództwa E. K. i E. Z. przeciwko (...) (...) Bazie Logistycznej w W.
o odprawę emerytalną i nagrodę jubileuszową, sygn. akt VI P 222/18, wydał w dniu 14 marca 2019 r. wyrok, na
podstawie którego:

1. zasądził od pozwanego na rzecz powódki E. K. kwotę 11.362,50 (jedenaście tysięcy trzysta sześćdziesiąt dwa 50/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 października 2014 r. do dnia zapłaty tytułem odprawy emerytalnej,
2. zasądził od pozwanego na rzecz powódki E. Z. kwotę 17.194,20 (siedemnaście tysięcy sto dziewięćdziesiąt cztery 20/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty tytułem odprawy,
3. oddalił powództwo E. Z. w pozostałym zakresie,
4. zasądził od pozwanego na rzecz powódki E. K. kwotę 3.630,00 (trzy tysiące sześćset trzydzieści 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,
5. zasądził od pozwanego na rzecz powódki E. Z. kwotę 738,00 (siedemset trzydzieści osiem 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,
6. nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Warszawa-Praga Południe w Warszawie kwotę 569,00 (pięćset sześćdziesiąt dziewięć 00/100) złotych tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której zwolniona była powódka E. K.,
7. nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Warszawa-Praga Południe w Warszawie kwotę 859,80 (osiemset pięćdziesiąt dziewięć 80/100) złotych tytułem części opłaty od pozwu, od uiszczenia której zwolniona była powódka E. Z.,
8. przejął na rachunek Skarbu Państwa pozostałe nieuiszczone koszty sądowe w zakresie powództwa E. Z.,
9. nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w punkcie pierwszym do kwoty 2.295,50 (dwa tysiące dwieście dziewięćdziesiąt pięć 50/100) złotych,
10. nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w punkcie drugim do kwoty 2.902,47 (dwa tysiące dziewięćset dwa 47/100) złotych.

W uzasadnieniu powyższego wyroku, w zakresie dotyczącym pkt 3 orzeczenia, odnosząc się do roszczenia powódki E. Z. o zasądzenie kwoty 11.462,80 zł tytułem nagrody jubileuszowej, Sąd Rejonowy zważył, że zgodnie z art. 46 ust. 1 pkt 6 (...) pracownikowi przysługuje nagroda jubileuszowa w wysokości 400% wynagrodzenia miesięcznego obliczanego według zasad obowiązujących przy ustalaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy. Z ustaleń faktycznych wynika, że prawo do nagrody jubileuszowej po 35 latach pracy E. Z. uzyskała w dniu 6 października 2010 r., a zatem kolejne 5 lat zatrudnienia, uprawniające ją do nagrody jubileuszowej po 40 latach pracy upływało w dniu 6 października 2015 r. Tymczasem do ustania stosunku pracy pozwanego z powódką E. Z. doszło w dniu 26 września 2014 r. Na podstawie art. 51 § (...) k.p. wliczeniu do okresu uprawniającego do nagrody jubileuszowej podlega okres, za który przyznano pracownikowi odszkodowanie z tytułu bezprawnego rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia. Powódce E. Z. przyznano odszkodowanie za trzymiesięczny okres wypowiedzenia, który upływałby 31 grudnia 2014 r. Tylko ten okres podlegał doliczeniu do okresu zatrudnienia uprawniającego powódkę do nagrody jubileuszowej. Mimo zatem, iż rozwiązanie z powódką umowy o pracę bez wypowiedzenia było niezgodne z prawem i powódce przyznano odszkodowanie za ten okres, nie osiągnęła ona stażu pracy wymaganego do uzyskania nagrody jubileuszowej, bowiem nie pozostawała zatrudniona do 6 października 2015 r. Wobec powyższego w ocenie Sądu Rejonowego roszczenie o zasądzenie kwoty 11.462,80 zł tytułem nagrody jubileuszowej podlegało zatem oddaleniu.

W kwestii kosztów procesu w zakresie powództwa E. K. (pkt 4 wyroku) Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie

oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, w jego brzmieniu na dzień wniesienia pozwu. Powódka E. K. wniosła

o zasądzenie na jej rzecz łącznie kwoty 11.362,50 zł, a więc odpowiednia stawka kosztów zastępstwa procesowego w tym przedmiocie wyniesie 1.800,00 zł (§ 11 ust. 1 pkt 2 w zw.

z § 6 pkt 5 rozporządzenia). W niniejszej sprawie na koszty procesu poniesione przez E. K. złożyły się koszty wynagrodzenia pełnomocnika powoda w obu instancjach oraz opłata od apelacji w kwocie 30 zł. Ostatecznie Sąd zasądził od pozwanego na rzecz E. K. 3.630,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Podstawą rozstrzygnięcia o kosztach procesu w zakresie powództwa E. Z. (pkt 5 wyroku) był art. 100 k.p.c. E. Z. wniosła łącznie o zasądzenie na jej rzecz kwoty 28.657 zł, z czego zasądzono na jej rzecz kwotę 17.194,20 zł. Powódka wygrała zatem sprawę w 60%. Na koszty procesu poniesione przez E. Z. złożyły się koszty wynagrodzenia pełnomocnika powoda w obu instancjach (w wysokości jak w przypadku E. K.) oraz opłata od apelacji w kwocie 30 zł tj. kwota 3.630 zł. Pozwany powinien zatem zwrócić powódce kwotę 2.178 zł (3.630 zł x 60%) tytułem kosztów procesu. Z kolei na koszty poniesione przez pozwanego złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w obu instancjach tj. kwota 3.600 zł. Powódka powinna zatem zwrócić pozwanemu kwotę 1.440 zł (3.600 zł x 40%) tytułem kosztów procesu. Ostatecznie więc Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki E. Z. kwotę 738 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku złożyła w dniu 10 maja 2019 r. pełnomocnik powódek E. Z. i E. K., zaskarżając rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w części w zakresie pkt 3, 4 i 5 wyroku. Skarżonemu orzeczeniu pełnomocnik powódek zarzuciła:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 46 ust. 3 Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfer Budżetowej

z dnia 8 czerwca 1998 r. w zw. z ust. 7 Załącznika nr 4 do ww. Układu Zbiorowego Pracy poprzez ich niezastosowanie, w sytuacji, kiedy powyższy przepis ust. 7 stanowi, że w razie ustania stosunku pracy w związku z przejściem pracownika na emeryturę, pracownikowi, któremu do nabycia prawa do nagrody jubileuszowej brakuje mniej niż 12 miesięcy, licząc od dnia rozwiązania stosunku pracy, nagrodę tę wypłaca się w dniu rozwiązania stosunku pracy,

2. naruszenie prawa materialnego poprzez jego niezastosowanie, tj. § 21, § 2 ust. 5 oraz

§ 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r.

W oparciu o powyższe pełnomocnik powódek wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki E. Z. kwoty 11.462,80 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty tytułem nagrody jubileuszowej, zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz każdej z powódek E. Z. i E. K. łącznie kwot po 5.430 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu oraz zasądzenie na rzecz każdej z powódek kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji pełnomocnik powódek odniosła się do powyższych zarzutów, wskazując, że wobec treści art. 46 ust. 3 Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla pracowników Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfer Budżetowej z dnia 8 czerwca 1998 r. w zw. z ust. 7 Załącznika nr 4 do ww. Układu Zbiorowego Pracy roszczenie powódki E. Z. o przyznanie jej nagrody jubileuszowej jest w pełni uzasadnione, natomiast w zakresie zwrotu kosztów procesu, winny mieć zastosowanie przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r., bowiem zgodnie z przepisami przejściowymi miały one zastosowanie w niniejszej sprawie z uwagi na wszczęcie postępowania apelacyjnego w 2018 roku (apelacja powódek k. 619-620 a.s.).

W odpowiedzi na apelację z dnia 8 lipca 2019 r. pełnomocnik pozwanego Skarbu Państwa – (...) (...) Bazy Logistycznej w W. wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od powódek na jego rzecz kosztów postępowania w II instancji, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pełnomocnik pozwanego podzielił pogląd wyrażony w wyroku Sądu Rejonowego z dnia 14 marca 2019 r., wskazując, że apelacja powódek jest niezasadna i zasługuje na oddalenie (odpowiedź na apelację

k. 635-636 a.s.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódek była zasadna i skutkowałą zmianą wyroku Sądu I instancji w zaskarżonej części.

Zgodnie z art. 378 § 1 k.p.c. sąd drugiej instancji rozpoznaje w postępowaniu apelacyjnym „sprawę”, a nie „apelację”, a co za tym idzie, obowiązkiem sądu drugiej instancji jest rozpoznanie sprawy w granicach apelacji, wydanie orzeczenia na podstawie materiału procesowego zgromadzonego w całym dotychczasowym postępowaniu (art. 382 k.p.c.) oraz danie temu wyrazu w treści uzasadnienia wyroku (art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.). Sąd odwoławczy ma więc nie tylko uprawnienie, ale obowiązek rozważenia na nowo całego zabranego w sprawie materiału oraz jego własnej oceny (art. 382 k.p.c.),

przy uwzględnieniu zasad wynikających z art. 233 § 1 k.p.c.. Należy podkreślić,

że art. 233 § 1 k.p.c. narzuca na sądy obowiązek stosowania takiego rozumowania przy analizie materiału dowodowego, który jest zgodny z wymogami wyznaczonymi przepisami prawa procesowego, doświadczeniem życiowym oraz regułami logicznego myślenia.

Sądy są obowiązane rozważyć materiał dowodowy w sposób bezstronny, racjonalny

i wszechstronny jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność a także odnosząc je do pozostałego materiału dowodowego

(zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98;

z dnia 11 kwietnia 2006 r., I PK 169/05; z dnia 27 stycznia 2015 r. II PK 65/14).

Argumentacja strony powodowej skupiła się na zarzutach naruszenia przez

Sąd Rejonowy przepisów prawa materialnego, tym samym poczynione przez ten

Sąd ustalenia stanu faktycznego należało ocenić za bezsporne. Z uwagi na powyższego

Sąd Okręgowy przyjął ustalenia faktyczne dokonane w toku ponownego rozpoznania sprawy przez Sąd Rejonowy postępowania za własne w myśl art. 387 § 2¹ pkt 1 k.p.c., zatem nie ma potrzeby ich powtarzania.

Odnosząc się do podniesionych w apelacji zarzutów, Sąd Okręgowy uznał za zasadną argumentację skarżących w zakresie naruszenia przez Sąd Rejonowy prawa materialnego

w kontekście roszczenia powódki E. Z. o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kwoty 11.462,80 zł tytułem nagrody jubileuszowej. Rozstrzygając w tym przedmiocie

Sąd I instancji w całości skupił się na rozpatrywaniu zasadności wspomnianego wyżej roszczenia powódki w kontekście daty, w jakiej powódce przysługiwałaby nagroda jubileuszowa po 40 latach pracy, tj. 6 października 2015 r.

Tymczasem, jak słusznie wskazano w wywiezionej apelacji, zgodnie z art. 46 ust. 3 ww. Układu Zbiorowego Pracy zasady ustalania okresów pracy do nagrody jubileuszowej oraz zasady jej wypłacania określa załącznik nr 4 do Układu.

Zgodnie natomiast z ust. 7 ww. załącznika, w razie ustania stosunku pracy w związku z przejściem pracownika na rentę z tytułu niezdolności do pracy lub emeryturę pracownikowi, któremu do nabycia prawa do nagrody jubileuszowej brakuje mniej niż 12 miesięcy, licząc od dnia rozwiązania stosunku pracy, nagrodę tę wpłaca się

w dniu rozwiązania stosunku pracy. Sąd Rejonowy pominął, a w konsekwencji nie zastosował wynikającej z powyższego przepisu normy, którą należało uwzględnić przy ocenie zasadności przedmiotowego roszczenia powódki.

W przypadku powódki E. Z. bezspornym jest, że nabyłaby prawo

do nagrody jubileuszowej po 40 latach pracy w dniu 6 października 2015 r., natomiast

do ustania stosunku pracy łączącego ją z pozwanym (na skutek niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia) doszło w dniu 26 września 2014 r.

Z dokonanych przez Sąd Rejonowy ustaleń, które Sąd Okręgowy podzielił w całości, wynika, że jeszcze przed otrzymaniem wspomnianego wyżej zwolnienia dyscyplinarnego,

tj. w dniu 16 września 2014 r., E. Z. złożyła wniosek o rozwiązanie z nią umowy

o pracę za porozumieniem stron z dniem 29 października 2014 r., co motywowała swoją chęcią przejścia na emeryturę, w związku z nabyciem uprawnień emerytalnych, na co pozwany przystał w ten sposób, że zaproponowano powódce rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem z zachowaniem 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia. Jednocześnie na mocy decyzji ZUS Oddział w S. z dnia 27 listopada 2014 r. powódka nabyła prawo do emerytury od dnia 28 października 2014 r. w związku z osiągnięciem wieku emerytalnego. Stąd też warunki określone w ww. przepisach Układu Zbiorowego Pracy, w przypadku powódki, należało uznać za spełnione, co winno skutkować uwzględnieniem jej roszczenia w zakresie dochodzonej od pozwanego kwoty 11.462,80 zł za zasadne.

Sama kwota przedmiotowego roszczenia również nie budziła przy tym zastrzeżeń.

Zgodnie z art. 46 ust. 1 pkt 6 Układu Zbiorowego Pracy pracownikowi po 40 latach pracy przysługuje nagroda jubileuszowa w wysokości 400% wynagrodzenia miesięcznego obliczanego według zasad obowiązujących przy ustalaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy. Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent

za urlop, zgodnie z zaświadczeniem o wynagrodzeniu, wynosiło 2.902,47 zł brutto,

tym samym kwota roszczenia dochodzona przez powódkę w toku postępowania mieściła się w czterokrotności średniego miesięcznego wynagrodzenia (400% x 2.902,47 zł

= 11.609,88 zł). O odsetkach za opóźnienie od zasądzonej kwoty Sąd orzekł na podstawie

art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Ponieważ termin wymagalności ww. roszczenia przypadał na dzień rozwiązania stosunku pracy, a więc na dzień 26 września 2014 r.,

strona pozwana pozostawała w opóźnieniu z jego zaspokojeniem od dnia następnego,

a więc 27 września 2014 r. Tym samym roszczenie powódki o nagrodę jubileuszową

z odsetkami ustawowymi od dnia 1 stycznia 2015 r. podlegało uwzględnieniu w całości.

W efekcie powyższego zmianie podlegał również pkt 5 skarżonego wyroku, w ramach którego Sąd Rejonowy orzekł o kosztach procesu i zasądził na rzecz powódki E. Z. kwotę 738 zł w konsekwencji uznania, że powódka wygrała sprawę w 60%. Zmiana skarżone w pkt 3 rozstrzygnięcie odnośnie roszczenia powódki o nagrodę jubileuszową prowadzi zatem do uznania, że powódka wygrała sprawę w całości i w takiej też proporcji, zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. i art. 100 k.p.c. przysługuje jej zwrot kosztów procesu.

Orzekając o zmianie przedmiotowego rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w zakresie orzeczenia o kosztach Sąd Okręgowy zważył przy tym, że Sąd I instancji nie zastosował odpowiednich przepisów regulujących wysokość stawek opłat za czynności adwokackie, błędnie opierając się przepisach rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Tymczasem z uwagi na datę wniesienia apelacji inicjującej pierwsze postępowanie przed Sądem Okręgowym

(VII Pa 16/18) koszty te powinny zostać wyliczone w oparciu o przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800). Przystępując zatem do korekty wliczeń dokonanych przez Sąd Rejonowy, Sąd Okręgowy zważył, że powódka E. Z. wniosła łącznie o zasądzenie na jej rzecz kwoty 28.657 zł, co uzasadniało przyjęcie stawki podstawowej od wartości przedmiotu sporu określonej w § 2 pkt 5 ww. rozporządzenia

w wysokości 3.600 zł. Koszty zastępstwa procesowego w I instancji wynosiły zatem 3.600 zł. Z kolei koszty postępowania w II instancji, podlegające rozliczeniu z uwagi na uprzednie przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania z orzeczeniem

o kosztach w postępowaniu apelacyjnym, wynosiły 1.800 zł stosownie do treści § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5 ww. rozporządzenia. Powyższe koszty należało uzupełnić o kwotę uiszczoną przez powódkę opłaty za apelację w wysokości 30 zł, ustalonej na podstawie

art. 35 ust. 1 u.k.s.c. Prowadziło to uzyskania łącznej kwoty 5.430 zł, która została zasądzona od pozwanego na rzecz powódki E. Z..

Tożsamej zmianie podlegało rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego co do zwrotu kosztów procesu na rzecz powódki E. K., gdyż również i w tym przypadku

Sąd I instancji nie zastosował odpowiednich przepisów regulujących wysokość stawek opłat za czynności adwokackie. Powódka E. K. wносиła o zasądzenie na jej rzecz łącznie kwoty 11.362,50 zł, a zatem koszty postępowania w I i II instancji ustalone w oparciu o rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie powinny wynieść odpowiednio 3.600 zł za postępowanie w I instancji (§ 2 pkt 5 rozporządzenia), 1.800 zł za postępowanie w II instancji (§ 10 ust. 1 pkt 1 w zw.

z § 2 pkt 5). Powyższe koszty należało uzupełnić o kwotę opłaty za apelację w wysokości 30 zł, ustalonej na podstawie art. 35 ust. 1 u.k.s.c., prowadziło to uzyskania łącznej kwoty 5.430 zł.

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy w punktach 1-3 orzekł co do istoty sprawy i zmienił skarżony wyrok w części pkt 3, 4 i 5, stosownie do dyspozycji

art. 386 § 1 k.p.c.

O kosztach niniejszego postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasądzając na rzecz powódki E. K. oraz E. Z. kwoty po 1.800 zł ustalone w oparciu o § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

SSO Dorota Michalska SSO Monika Roslan-Karasińska SSO Renata Gąsior

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)